Beskyttelse, saa var det Li-Po-Ton. Kvinden, der sad hos hende, var Mrs. Miller, Overplejersken. Men den lille chinesiske Pige var bange for Amerikanerne.

Hun havde lidt saa grusomt i deres Land, og hun tænkte de alle maatte være onde. Hun vendte sit Ansigt bort og græd bittert. Der blev bragt Mad til hende, men hun vilde ikke røre den. Saa blev der sendt Bud efter en Tolk. Det var en Tydsker, som havde levet mange Aar i China, og som blandt Turister var anset for at være den bedste Vejviser i de chinesiske Kvarterer i Byen. Man mente, han kendte hver Chineser eller Chineserinde i Byen. Men Li-Po-Ton var en nylig Ankommen, og han kendte hende ikke. Det varede længe, før hun fik Tillid nok til hans Venskab til at fortælle ham noget; men tilsidst som Svar paa hans venlige og blide Spørgsmaal, fortalte hun ham sit Livs Historie. Hvert Ord blev oversat for Mrs. Miller og Li-Po-Ton blev forsikret om, at man skulde passe nøje paa alt, og at hun ikke behøvede frygte Wah-Lee.

Paa en eller anden Maade var en Viden om hendes Nærværelse dér sluppet ud. Den chinesiske Ejermand hørte Rygterne og hurtigt var en Befaling om Delinqventens Fremvisning i Retten næste Morgen naaet til Mrs. Miller. Her var et Dilemma. Man raadførte sig med en Jurist, men han kunde kun give liden Trøst. »Wah-Lee« sagde han, »kunde rimeligvis bringe chinesiske Venner nok til at bevise, at denne unge Pige var hans Kone, og Retten vilde give hende tilbage til ham«.

Man sendte atter Bud efter Tolken og saa varsomt som muligt, søgte Mrs. Miller at forklare Retten og Loven og det mulige Udfald af Sagen! Men hvad kendte vel Li-Po-Ton til amerikanske Retter eller Habeas Corpus Love? Hun forstod intet af hvad der blev sagt, undtagen at hun skulde sé Wah-Lee den næste Dag og maaske skulde blive nødt til at gaa tilbage til ham igen. Hun spiste ingen Aftensmad og gik tidlig iseng. Førend hun selv gik iseng, gik Mrs. Miller ind i hendes Værelse. Hun syntes at sove trygt. Næste Morgen saa hun igen ind til hende. Men da der var noget forunderligt i hendes Udseende rørte hun ved den unge Piges Kind. Den var kold. Hun slog Tæpperne op, Sengen var gennemtrukken af Blod; og en Pennekniv, der tilhørte Overplejersken, var stukket ind i hendes Hjerte. Den stakkels jagede og martrede Li-Po-Ton! Hun havde tilsidst fundet Friheden i Døden.

Carrie Chapman Catt.

(Efter »Woman's Journal«).

Fra England.

(Vi faar undertiden en Oversigt over det i England gjorte Arbejde og *den øjeblikkelige Stilling af National Union.* Saaledes for Februar 1913)

I 1870, 1886, 1897, 1908, 1909, 1910, 1911 er Parlamentsmedlemmers Lovforslag for at frigøre Kvinder vedtagne ved anden Behandling i Underhuset.

I Maj, 1908, svarede Mr. Asquith en Deputation af liberale Parlamentsmedlemmer: at han havde isinde under dette Parlaments Livstid, at indgive en Plan til en Valgrets Reform og det vilde i høj Grad være de Tilstedeværende muligt ved Lovændringer eller ved Udvidelser at faa deri indført den Sag, de ønskede. Saadanne Lovændringer vilde Regeringen ikke sætte sig imod.

I December 1909, lige foran det almindelige Valg, gentog Mr. Asquith dette Løfte i Kvindernes Liberale Føderation, idet han forsikrede: »at det endnu i det næste Parlament vilde staa ved Magt!«

I Juni 1910 blev »the Conciliation Bill« sat op af en Komité af Suffragister i Parlamentet fra alle Partier. Den blev forelagt og vedtaget med et Flertal af 110. Mr. Asquith afslog at give Lempelser for at kunne videreføre denne Bill til at blive Lov og gav som Grund: at den ikke egnede sig til frie Lovændringer. (free amendments).

I Maj 1911 blev »the Conciliation Bill« — ændret saaledes, at dertil kunde vedføjes frie Lovændringer — atter forelagt og vedtaget til anden Behandling med et Flertal af 167.

Atter anmodede man om Lempelser og atter nægtedes disse; men et Tilbud gjordes om Lempelser i 1912, da Forslaget atter skulde gennemgaa »anden Behandling«.

Paa Grund af dette Løftes Eftertrykkelighed, arbejdede Suffragisterne utrætteligt hele Landet over for at sikre Lovforslaget et Flertal gjennem alle dets Stadier; og det syntes som om Heldet skulde følge, da Mr. Asquith i November 1911 bekendtgjorde sin Hensigt at ville forelægge en *Reform-Bill*, som skulde frigøre *hver Mand* og *ingen Kvinde*. Han forsikrede imidlertid Deputationen og 10 Dage senere gentog han Løftet til en Deputation af Suffragister: at hver Lejlighed vilde blive givet til at indeslutte Kvinder i denne Bill ved Indgivelsen af Ændringer og han forsikrede endvidere, at Regeringen ikke alene skulde afholde sig fra at modsætte sig saadanne Ændringer, men vilde behandle enhver vedtagen Lovændring, som en integrerende Del af Reform-Billen, som saaledes skulde have et Rygstød i Regeringen gennem alle dens Stadier og nyde Fordelen af Parlaments Loven.

Denne Lovændring har — med Mr. Lloyd Georges Ord — »torpedoed« (electrisk bedøvet) »the Conciliation Bill«. Frisindede Suffragister vendte deres Tanker mod Muligheden af et mere udvidet Lovforslag. Irske Nationalister overvejede Spildet af en Uges uvurderlig Tid, da en senere Lejlighed til at frigøre Kvinderne blev lovet længere frem i Samlingen; der var Rygter om Regeringsmedlemmers Demission, hvis Lovforslaget blev gennemført; dets Flertal spredtes og i Marts 1912, faldt det med 14 Stemmers Minoritet.

De konstitutionelle Suffragister modtog imidlertid Mr. Asquiths højtidelige Løfter og koncentrerede alle deres Anstrengelser paa at faa gennemført, at Ændringerne skulde komme i Regeringens Reform-Bill. I to Aar blev 60,000 Pd. — betydende en stor Offervillighed — anvendt paa Arbejdet, idet man stolede paa Regeringens Løfter. Minister efter Minister forsikrede dem om, at dette var en langt bedre Lejlighed end noget Privatmedlems Lovforslag kunde give. Mr. Lloyd George erklærede endog, at han betragtede Kvindernes Frigørelse i dette Lovforslag, som en Kendsgerning. I fjorten Maaneder arbejdede Suffragisterne, som de aldrig før havde arbejdet i Tillid til disse Forsikringer, endskøndt det efterhaanden blev klart, at Premierministerens Stillen sig til Sagen, gjorde en fri Afstemning til en praktisk Umulighed.

Stemmerets-Forhandlingen skulde begynde Fredag d. 24. Januar og vedblive Mandag og Tirsdag. Om Torsdagen d. 23. Januar, som Svar paa et Spørgsmaal fra Mr. Bonar-Law, (Oppositionens Fører) betydede Formanden (the speaker), at han sandsynligvis vilde føle sig tvungen til at bestemme: at et Lovforslag med saa betydelige Ændringer vilde være at betragte som et nyt Forslag og maatte trækkes tilbage for saa atter at blive indgivet.

Denne Bestemmelse bekræftede han Mandagen d. 27. Januar, som Svar paa Spørgsmaal fra Mr. Asquith.

Stillingen blev saaledes, at det Løfte, der var blevet givet Kvinderne for 5 Aar siden af Premierministeren og senere gentaget eftertrykkeligt af Mr. Lloyd George, Torsdag d. 23. Januar til en Deputation Arbejdskvinder, var intetbetydende. Premierministeren havde lovet, hvad han ikke havde Magt til at opfylde. Ved sin egen Ligegyldighed og Formandens overlagte Forsømmelse af at oplyse ham, havde Premierministeren sat sig selv i den ydmygende Stilling at faa sin Anvisning underkendt og sendt tilbage.

Naturlig ventede Suffragisterne en fuld Skadeløsholdelse for Gælden, og det syntes dem umuligt at gøre, hvad Regeringen havde foreslaaet: at lade Huset fri til at sætte Kvinderne ind i et Lovforslag forelagt udenom Regeringen. De mente derimod, at Regeringens eneste Alternativ maatte være at forelægge et Lovforslag med Kvinderne i, selv om Underhuset blev stillet frit til at slette dem, om de vilde.

Til deres Forbauselse tilbød Premierministeren imidlertid den nu totalt i Vanry komne